

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / IV. ROČNÍK

5,- Kč (6,- Sk)

7. DUBNA 1996

Z obsahu:

Soulad mezi modlitbou a prací

*Jan Pavel II. při
generální audienci
20. 3. 1996.
– strana 2 –*

Zřízení nového řeckokatolického exarchátu

*Jan Pavel II. zřídil na
území České republiky
pro katolíky východní-
ho obřadu apoštolský
exarchát.
– strana 5 –*

K historii Turínského plátna

*Výsledek výzkumu
potvzuje: toto plátno
bylo utkáno před
2 000 lety.
– strany 6-7 –*

Úmysly apoštolá- tu modlitby na duben 1996

*V dětech je budoucnost
světa a z dosud řečené-
ho vyplývá, že tato
budoucnost vyžaduje
i výchovu k sociálním
ctnostem. K tomu
vybízí Sv. otec
v dubnovém úmyslu.
– strany 8-9 –*

Soulad mezi modlitbou a prací

1. Milovaní bratři a sestry, srdečně vás zdravím všechny, kteří se účastníte této trochu zvláštní audienci, a děkuji vám za milou přítomnost a za vaše modlitby.

Slavili jsme včera svátek svatého Josefa, patrona všeobecné církve. Křesťanské společenství se na něho obrací nej-různějšími tituly: Slavný potomek Davidův, Snoubenče Matky Boží, Nejčistší strážce Panny, Vzore dělníků, Ochránce rodin. Tyto a ještě jiné invokace podtrhují úlohu svatého Josefa v plánu spásy a v životě věřících. Den po jeho svátku bych rád společně s vámi svěřil jeho

Při generální audienci 20. března 1996 hovořil Jan Pavel II. ze zdravotních důvodů jen z okna své pracovny.

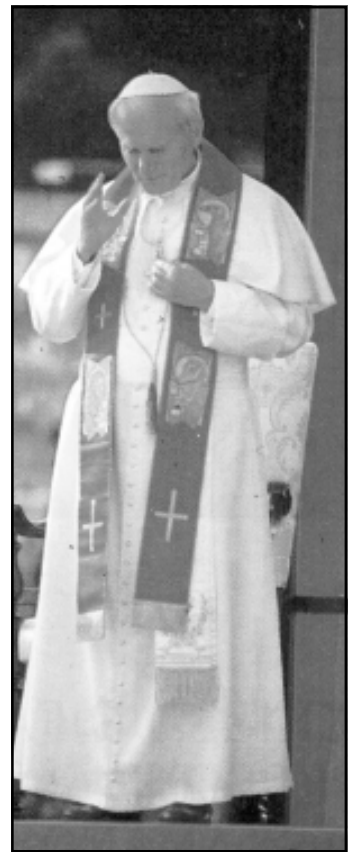
ochraně církev a celý svět, zvláště rodiny, a zcela zvláště všechny otce, kteří v něm mají mimořádně přitažlivý vzor, který mají následovat.

2. Liturgie nám dává setkat se se svatým Josefem na postním pochodu k Velikonocům. Představuje se nám jako nepřekonatelný svědek onoho kontemplativního mlčení, naplněného nasloucháním Božímu slovu, které vystupuje v evangelích z atmosféry příznačné pro nazaretský dům. Mlčení Josefa

bylo činné mlčení, které doprovázelo každodenní práci ve službě Svaté rodině.

Kéž každý věřící podle příkladu svatého Josefa dokáže ve svém životě vytvořit hluboký soulad mezi modlitbou a prací, mezi meditací Božího slova a každodenním zaměstnáním. Kéž je středem všeho vždycky důvěrný a živý vztah k Ježíšovi, vtělenému Slovu, a k jeho nej-světější Matce.

Všem vám z celého srdce žehnám ...

Znamení Ducha

Při pohledu na církve ve světě kladu si otázku, co je skutečným znamením Božího Ducha. Jsem hluboce přesvědčen, že je to radost v Bohu. Je to nejzřetelnější vyznání víry. Je to výraz tak vznešené lásky, že tuto radost z Boha nemůže nikdo a nic zničit.

Radost z Boha nám umožňuje v tomto pozemském světě i uprostřed každodenní všednosti zakusit, že žijeme v prostředí všeobjímající lásky a přátelství s Bohem. Radost je to, co je nejkonkrétnější. Pavel má pravdu, když píše v listu k Římanům: *Království Boží je radost v Duchu svatém*. Pro radost srdce jsou rozhodující **spravedlnost a pokoj**. Boží radost nelze „vyrobit“. Je a zůstane darem Boží lásky. On, Bůh naděje, *naplňuje naše srdce radostí a pokojem v síle Ducha svatého* (Řím 15,13).

Ani ten nejhrolivější obránce víry, ani největší zastánce Boží spravedlnosti nemůže zvěstovat všeobjímající Boží lásku a z ní pramenící radost, jestliže jí sám není naplněn. Radost předchází

nepochopitelná, ale zcela skutečná zkušenost. Poznává se vnitřním sluchem, kterým je **poslušnost**. Je zapotřebí pozorně naslouchat, abychom vnímali hlas Ženicha. *Přítel ženicha, který je u něj a slyší ho, raduje se z ženichova hlasu. To je moje radost, která mě nyní naplňuje*. To je onen veliký zážitek Jana Křtitele (J 3,29). Radost v Bohu je vždy radostí snoubence. Povznáší nás z tohoto světa do nebeského jásotu.

Radujme se, plesejme a vzdějme mu čest, neboť nadešla Beránkova svatba a jeho nevěsta se připravila (Zj 19,7).

Kde je místo této radosti? Všichni přece žijeme uprostřed tolikerého strádání

a utrpení. Prožíváme v tomto světě nenávisť, nepřátelství, krutost, trpkosti, často nás někdo napadá, osočuje, nechápe nás, vysmívá se nám, slyšíme a čteme o tolika ukrutnostech. Kde je tedy místo radosti?

Radost není z tohoto světa. Nespočívá v potěšení smyslu, není ani důsledkem pozemských úspěchů. Nespočívá, jak říká Pavel, *v jídle a pití*, nespočívá v tom, že bohatec se může *vybrané strojiti a den co den skvěle hodovati* (Lk 16,19), ani není v uspokojení, že může *ustavičně rozmnožovat své bohatství a budovat stále větší stodoly pro svou úrodu* (Lk 12,18). **Místem radosti je Bůh.** My pak, jestliže žijeme v posvěcující milosti, jsme spojeni tím nejskutečnějším přátelstvím s Bohem, jsme jeho chrámem a on v nás přebývá. V NĚM žije naše radost.

Pečetí Ducha je všezaplavující radost v Bohu.

Pečetí ducha tohoto světa je podezřívavé razítkování. Toto

razítkování škatulkuje lidi na tu či onu stranu, napravo, nalevo, doprostřed, o něco výše či o něco níže. A protože takovéto označování a umísťování má vliv na postavení, vznikají boje o místo. **Kde je tedy moje skutečná radost? Bůh je mojí radostí!**

Namítneš, že vytlačují nebo zkrášlují utrpení. To první nikoliv, to druhé ano, protože **utrpení se v Boží radosti proměňuje**. *Mějte z toho jen radost, moji bratři, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti. A vytrvalost ať dokončí vaše dílo* (Jak 1,2).

Naplňenou radostí je radost v nebi. Ale my všichni neseme skrze víru pečeť Ducha svatého v nás. Žijeme-li v lásce, tedy v posvěcující milosti, pak nás radost neopouští **nikdy**, ani za těch nejtěžších okolností.

Žijme stále v radosti! Žijme stále v Boží milosti!

Vilém Žáček

Liturgická čtení

Slavnost

Zmrtvýchvstání Páně – ve dne

První čtení Sk 10,34a.37-43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galilei, a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2 čtení Kol 3,1-4

Bratří! Když jste s Kristem byli vzkříšení, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Myšlenka na neděli

CENA VELIKONOČNÍ RADOSTI

*Zamyšlení nad úryvky Mt 28, 1-15;
Lk 24, 1-11; J 20, 1-18*

Dosud totiž nevěděli, že musí vstát z mrtvých

Přečti si znovu pozorně ty radostné zvěsti. Nadchází nejslavnější jitra lidských dějin. Kdy jindy bys měl být bdělý a usebraný, ne-li právě dnes. Svaté ženy, které se v pátek aktivně účastnily Ježíšova rychlého pohřbu, tuto noc nezamhouřily oka. Nedej se jimi zahanbit a pospěš ještě před svítáním na místo, které se má stát svědkem Kristova vítězství.

Věčný Otec, který přijal vykupitelskou smrt svého Syna, vyvádí jej v oslaveném těle ze střeženého a zapečetěného hrobu. Rány, které tělo Ježíšovo zohavily a usmrtily, se proměnily v zářící symboly slávy zmrtvýchvstalého Vykupitele. Dobře si vryj do srdce a do paměti, jaká je cílová podoba utrpení, bolesti, ran i samotné smrti, jsou-li přinášeny jako součást oběti za spásu světa.

Příchod anděla, který otevřel prázdný hrob, vyděsil k smrti otrlé žoldnéře. Ozbrojení siláci prchají zbaběle z místa, kam s odvahou spěchají bezbranné ženy. Bláhové lidské úsilí zmařit a ututlat v zárodku největší Boží zázrak mění se nakonec v neklamně svědectví jeho historické autentičnosti. Úskokem, který si vymysleli a zaplatili velekněží, přiznávají ve skutečnosti svou neodvratnou porážku. Uvědom si, že se to stalo těm nejvzdělanějším, nejpovolanějším, kteří měli nejen předpoklady k tomu, aby porozuměli Písmu a poznali znamení času, ale měli i povinnost být prostředníky mezi Hospodinem a jeho lidem. Ani vzdělání ani postavení nejsou zárukou skutečného poznání a milosti.

Oč lépe jsou na tom tři Marie, které jen pokorně uposlechly hlasu svého srdce. Přicházejí, i když nemají potuchy, jak se budou moci dostat do hrobu, aby prokázaly poslední službu Mistrovi, kterého tak upřímně milovaly a ctily. Dostalo se jim nejen útěchy a povzbuzení od Božího posla. Ten, kterého s takovou láskou a oddaností hledaly, odměnil je sám svou přítomností. Spěchaly za ním, aby se mu naposled po-

klonily, a zatím On sám přichází je pozdravit. Věrné, pokorné a vytrvalé duše přitahují Ježíše neodolatelnou silou. Právě takové duše s oblibou využívá, aby se staly jeho posly. To, čeho jsi svědkem o tomto slavném nedělním ránu, to se bude dít stále. Ty nejprostší, nejslabší, ty nejméně „kompetentní“ bude posílat, aby nesly jeho poselství těm, kteří při svém postavení nenajdou sami potřebnou vnímavost pro hloubku Ježíšova tajemství.

Maria Magdaléna spěchá k učedníkům. Šla by za nimi, i kdyby ji Ježíš neposlal. Není možné nechat si jen pro sebe tu nesmírnou radost z Ježíšova vzkříšení. To je ten nejvlastnější, nejpodstatnější a neúčinnější apoštolát – osobní svědectví o hlubokém zážitku a zkušenosti té **nejradostnější zvěsti**. Nesmí nás však překvapit, jestliže se setkáme s nepochopením, a to často i u těch nejpovolanějších. Apoštolům připadají její slova *jako blouznění, a tak jim nevěřili*.

Nejen, že neuvěřili, ale ani nepřekonali svůj strach, kterému podlehl před třemi dny. Jen dva z nich, Petr a Jan, se odvážili zajít ke hrobu, aby se tu na vlastní oči přesvědčili, co je pravdy na slovech těch tolik vzrušených žen. Našli hrob otevřený, prázdný, uviděli složený pohřební rubáš. Pečlivost, s jakou je zde vše složeno a uspořádáno, nenavědčuje násilnému činu. A přece nepochopili. Stále ještě *neporozuměli Písmu, že musel vstát z mrtvých*. Stále ještě vnímají jak Písmo, tak Mistrova slova pod zorným úhlem svých lidských představ, očekávání a přání.

Nesnaž se je odsuzovat, ale pochopit. Jakkoliv se ti Ježíšova slova, jimiž předpovídal svou smrt a své vzkříšení, zdají naprosto jasná a jednoznačná, jeho skutečné zmrtvýchvstání je a zůstává opravdovým, velmi hlubokým tajemstvím. Ostatně, i oni jsou jen lidé, i oni teprve čekají na své obrácení. Uvěřit v Boží tajemství znamená odložit svá lidská měřítka a jistoty, vzdát se svého dosavadního náhledu i svým nároků, uzнат svou nedostatečnost a přijmout pokorně Boží hledisko, Boží perspektivu i skutečnou pravdu o sobě samém.

Pro apoštoly tedy skutečná velikonoční radost přijde až tento nedělní večer. Pán jim dává tento den k tomu, aby se zamysleli nad svým dosavadním vztahem k němu, především pak nad zkouškou, jakou pro ně znamenaly poslední tři dny. Navzdory vši jejich

Nový život

Opět jsou Velikonoce. Nejsou to jen „svátky jara“, jak nás přesvědčovala donedávna oficiální propaganda, ale **ústřední slavnost křesťanství**, ke které se vztahuje všechno ostatní. Tím, že Bůh, který se stal člověkem, zemřel a vstal z mrtvých, dal nám věčný život, který není nic jiného než **trvalá účast na životě samého Boha**.

Velikonoce znamenají skutečný příchod **nového světa a nové doby**. Díky velikonoční oběti se otevřela i pro nás cesta k **plnosti lásky a plnosti života**. Pochopili jsme, že tato cesta začíná cestou křížovou a prochází Golgotou. Ale ten, který nás na této cestě předešel, učinil z ní cestu královskou. Povolal nás, abychom i my milovali Boha našeho

Otce až do krajnosti a odevzdali svůj život do jeho rukou: *Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha* (Lk 23,46).

Pravá láska je láska ukřižovaná, je to láska, která má před očima blaho bližních. Právě touha po kříži, znamená nejvyšší lásky a nejvyšší oběti, činí z nás skutečně milující lidi. Toužit po tom i za cenu

obětí pomáhat nemocným, stát při bezmocných, rozdávat skutečnou radost a vlídnost těm, s nimiž žijeme, pracujeme a potkáváme se, odpouštět s úsměvem i zarytým nepřítelům a snažit se jim porozumět, spíše je omlouvat než lehkovážně odsuzovat, to jsou všechno kroky na královské cestě vzkříšeného Ježíše. On je **Cesta**, on je **Život**. Tak jako jeho, ani nás nic nesmí odradit od záměru hledat a uskutečňovat skutečné štěstí a radost pro naše bližní. Vykročit na tuto cestu s trvalým odhodláním, to je **naše velikonoční zmrtvýchvstání**.

Prosme oslaveného Pána, aby nám pomohl přejít z pa-

sivního stavu pozorovatelů biblických dějů, od pouhých očitých svědků k aktivní spoluúčasti na jeho vykupitelském díle, na **šíření jeho radostné zvěsti příkladem a skutkem**.

Co mohl pro nás Bůh udělat více, než že nám dal možnost žít jeho životem, zpřítomňovat stále ve světě jeho dílo a jeho působení? Kéž tyto Velikonoce změni nás křesťany z pouhého jména a náboženské příslušnosti na živé a aktivní údy nejdobrotivějšího a nejlaskavějšího Dárce života a milosti, Ježíše Krista, vítěze nad smrtí.

Aleluja!

Myšlenka na neděli

Slabosti a jejich skutečnému selhání chystá pro ně Ježíš to nejradostnější překvapení nejen tím, že k nim vstoupí zavřenými dveřmi, ale i svou laskavou vlídností, která jim nebude připomínat nic z toho, co již sami poznali jako zahanbující. Selhali, a přece svého Mistra nezklamali. Zná přece jejich lidskou slabost, vždyť právě proto přišel, aby ji léčil a pomáhal jí. Opravdová radost z Ježíšova zmrtvýchvstání vstupuje především do těch srdcí, která také povstala a přešla ze smrti k životu, která se od toho, *co je zde na zemi, obrátila k tomu, co pochází shůry*, ⁽¹⁾ která odstranila starý kvas, aby se z nich stalo nové těsto, ⁽²⁾ a začala s opravdovou *pocivostí a životem podle pravdy*. Udělej rychle, co je třeba, aby tě až do morku kostí mohla naplnit Ježíšova radost. Je příliš mnoho těch, kteří potřebují tvé živé a přesvědčující svědectví. Poznal jsi přece, jak obtížná je cesta ke *zmrtvýchvstání*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Kol 3, 2 – první čtení

⁽²⁾ srov. 1 Kor 5,6 – druhé čtení

zde prosili o Mariinu pomoc. Zde jim někdo věnoval velmi drahý fotoaparát. Po návratu ho prodali, což vyrovnalo přesně vydání za pouť (včetně fotek). A za deset měsíců mladá žena měla své první dítě ... Zůstávat „nosem na své bídě“, nikdy by nepřišli, ale jejich důvěra vyvolala zázraky. Měli byste nyní vidět jejich radost!

! Díky rostoucí spolupráci různých komunit v Medžugorje (Oáza míru, Večeřadlo, Nejsv. Krev, Královna Míru, Blahoslavenství ...), můžeme konečně zajistit výstav Nejsv. Svátosti v kapli adorace, od 13 do 16.30 hod. Pak je pobožnost se zpěvem a svátostné požehnání. Tato novinka dobře odpovídá poselství z 25. 9. 95 o adoraci v našich farnostech a poutníci se z ní těší.^{x)}

Sestra Emmanuela píše ...

Medžugorje, 15. 3. 1996

Pochválen buď Ježíši!

Oslava 15. výročí zjevení se hlásí velmi slibná a bohatá, a jsou-li lidé zaměstnaní nejrůznějšími přípravami, čím víc Gospa musí rezervovat milosti všem, kdo ji sem letos přijdou uctít!

Chcete-li dobrou radu (od někoho, kdo vás má rád), vložte do svého letošního programu návštěvu Medžugorje, nebudete toho litovat. V případě finančních těžkostí poproste Gospu, aby vás pozvala, a ona usnadní hmotné podrobnosti. Například: Znam velmi chudé polské manžely, nešťastné, že nemají děti.

Odvážili se vydat vše, co měli, na pouť do Medžugorje, aby zde prosili o Mariinu pomoc. Zde jim někdo věnoval velmi drahý fotoaparát. Po návratu ho prodali, což vyrovnalo přesně vydání za pouť (včetně fotek). A za deset měsíců mladá žena měla své první dítě ... Zůstávat „nosem na své bídě“, nikdy by nepřišli, ale jejich důvěra vyvolala zázraky. Měli byste nyní vidět jejich radost!

! Nezapomeňte mi poslat vaše svědectví, odpověď je zatím hubená (a co kdybych já zapoměla napsat své novinky!). Z druhé strany vím, že mnoho medžugorských i jiných časopisů uveřejňuje mé zprávy. Děkuji jim za to a prosím je, aby mi svou publikaci posílali; to bude moci rozšířit spolupráci, zejm. vzhledem k mým záměrům do budoucna. Děkuji z celého srdce!

! Noviny ohlásily na léto příchod tří velkých lyrických zpěváků do Medžugorje. Ale záměr se poněkud změnil: slavný tenorista José Carreras přijede sám, v rámci hudebního festivalu 21. 6. 96. Ten koncert jistě přitáhne dav. Modleme se, aby Gospa mohla využít lásky svých dětí k hudbě a naplnit jejich srdce láskou svého Syna Ježíše. Kéž také inspiruje skladatele zpěvů pro naše farnosti, aby se zvedla jejich kvalita.

Zde v Medžugorje už přeměnila pohanské zpěváky ve zpěváky křesťanské (některé mezitím osvobodila od drogy!). Ona sama dala i hodiny zpěvu! Skutečně, v začátcích Ivanovy modlitební skupiny jim řekla:

„Ne, drahé děti, vy neumíte zpívat srdcem.“ Pak zpívala s vidoucími, aby je vzdělala, a skupina zpívala podle nich. Žádný z vidoucích nemá zvlášť vynikající hlas, ale jejich mistr zpěvu je naučil, jak zpívat srdcem. (Sv. Gertruda z Helfty, XIII. st. vyprávěla, že Ježíš ji přicházel učit zpívat a že zpíval velmi krásným tenorem hymny pro svou Matku!)

Gospa nikdy nesložila písně pro skupinu, jak se vyprávělo, ale vyjádřila zálibu pro určité zpěvy staré chorvatské tradice, které velebí Ježíšovo umučení a zmrtvýchvstání i Jeho slávu. Tyto zpěvy bývají ještě zpívány na hoře u příležitosti nočních zjevení, a skutečně unášejí duši jedinečným způsobem. Gospa jasně řekla, že určité zpěvy jsou inspirovány Duchem svatým, jiné ne. – Upozornění pro umělce!

Drahá Gospo, ať v našich srdcích zaznívá hudba nebe!

Sr. Emmanuela

x) Možnost tiché adorace byla dána už předtím, každé odpoledne, pokud je kaple volná ... ale jednoduše před otevřeným svatostánkem; zatímco nyní se koná skutečný „výstav“: monstrance stojí na oltáři a koná se počáteční a závěrečná pobožnost.

Kromě toho pokračují noční adorace v kostele každou středu a sobotu od 21. do 22. hod. (za letního času: 22.-23. hod.) a večerní adorace každý čtvrtek, místo slavného růžence.

(pozn. překl.)

Zřízení nového řeckokatolického exarchátu

Biskup Ljavinec – životopis

Nový biskup Ivan Ljavinec se narodil 18. 4. 1923 ve Volovci (bývalá Podkarpatská Rus) v rodině učitele, která měla 9 dětí. Navštěvoval ruské gymnázium v Mukačevě, kde v roce 1941 maturoval, a poté vstoupil do kněžského semináře v Užhorodu. Ve studiu teologie pokračoval na vídeňské univerzitě, kde získal licenciát teologie.

Na kněze ho vysvětil prešovský biskup Pavel Gojdič 28. 7. 1946. Po ruské okupaci Podkarpatské Rusi se nemohl vrátit do své diecéze, a proto zůstal v Prešově a stal se sekretářem biskupa Gojdiče a redaktorem časopisů Blahovistník a Zoro. V září 1949 byl jmenován spirituálem kněžského semináře v Prešově.

Po likvidaci řeckokatolické církve v bývalé Československé republice r. 1950, po uvěznění biskupa Gojdiče, ho internovaný biskup Vasil Hopko jmenoval biskupským vikářem s určitými pravomocemi.

V roce 1955 byl zatčen a vězněn v Košicích a v Praze. 28. 8. 1956 byl ve vykonstruovaném procesu spolu s dalšími 16 obžalovanými odsouzen na 4 roky do vězení. Po propuštění pracoval v Praze v různých manuálních zaměstnáních, také jako popelář.

Během „Pražského jara“ r. 1968 převzal duchovní správu řeckokatolické farnosti v Praze. V lednu 1993 se stal biskupským vikářem řeckokatolické církve v České republice. o

Praha 13. 3.: Apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa právě ohlásil, že papež Jan Pavel II. zřídil na území České republiky pro katolíky východního obřadu apoštolský exarchát. Současně jmenoval do čela tohoto exarchátu Patera Ivana Ljavince, dosavadního biskupského vikáře prešovského řeckokatolického biskupa pro české země. Nově jmenovanému biskupovi papež přidělil titulární biskupství v řeckém Akalissu.

Řeckokatolická církev v ČR

Řeckokatolická církev vznikla sjednocením části pravoslavné církve s Římem. Uniati čili řečtí katolíci odvozuji v českých zemích a na území bývalého Československa svůj původ od Užhorodské unie z roku r. 1646. V roce 1771 byla zřízena samostatná řeckokatolická eparchie (biskupství) v Mukačevě, 1775 bylo její sídlo přeneseno do Užhorodu. Pod pravomoc užhorodského eparchy (biskupa) náleželi i řečtí katolíci žijící na Slovensku, zejména východním. K usnadnění jejich správy měl biskup svého vikáře v Košicích, později v Prešově.

R. 1915 byla zřízena samostatná eparchie v Prešově. Obě eparchie byly jako eufragánní podřízeny ostříhomskému metropolitovi, z jehož pravomoci byly vyjmuty r. 1937 a podřízeny Svatému stolci v Římě. Po odtržení Podkarpatské Rusi od ČSR zůstalo na území našeho státu jediné řeckokatolické biskupství v Prešově.

R. 1937 byl apoštolským administrátorem jmenován Pavol Petro Gojdič (1888-1960), který byl téhož roku v Římě vysvěcen na biskupa. V r. 1940 byl jmenován sídelním biskupem. R. 1947 se stal pomocným biskupem ThDr. Vasil Hopko (1904-1976).

Při sčítání r. 1930 se hlásilo k řeckokatolické církvi 213 000 lidí (6,4 %) a k pravoslaví 9 000 (0,3 %). Podle schematismu prešovského biskupství žilo

v r. 1948 v ČSR 305 000 řeckokatolíků s 301 diecézními a 29 řeholními kněžími (baziliáni a redemptoristé).

28. 4. 1950 zorganizovali komunisté v Prešově za účasti asi 720 osob, z toho asi 40 kněží, církevní sobor (sněm), který odhlasoval zrušení Užhorodské unie a kolektivní návrat řeckokatolické církve v Československu do pravoslavi.

Rozhodnutí prešovského soboru bylo neplatné jak podle církevního, tak podle československého práva a odporovalo i ústavě. Právoplatné by mohlo být, kdyby o „návratu k pravoslaví“ rozhodli řeckokatolíčtí biskupové, ti se však soboru nezúčastnili, protože byli zatčeni.

Usnesení prešovského soboru vzala vláda na vědomí dne 27. 5. 1950 tzv. Fierlingerovým manifestem. Ačkoliv neexistuje žádné zákonné opatření o zrušení řeckokatolické církve, byli řeckokatolíci postaveni de facto mimo zákon. Bezprostředně po ukončení soboru začali pravoslavní přebírat kostely, fary a veškerý majetek řeckokatolické církve. Vše se dělo za asistence a s podporou komunistických stranických organizací a Bezpečnosti. Na 200 kněží, kteří odmítli složit slib pravoslavným biskupům, bylo vyhnáno i s rodinami z far a vysídleno do českých zemí se zákazem vrátit se na Slovensko. 80 jich bylo internováno v bývalých *Pokračování na straně 13)*

K historii Turínského plátna

Je historicky prokázáno, že Turínské plátno se v r. 1389 nacházelo u kanovníků ve městě Lirey ve Francii a bylo zde veřejně vystaveno. Biskup Petr z Arsisu zakázal kanovníkům, kteří byli tehdy držiteli této relikvie, veřejně plátno vystavovat. Papež Klement VIII. tento zákaz zrušil a zabýval se plátnem ve svých dvou papežských bulách.

Během válečných událostí se rubáš nacházel v letech 1418-52, z části tajně, na několika místech (St. Hippolite, Chimay a Germolles).

V r. 1453 koupil plátno hrabě Ludvík Savojský a bylo přechováváno je až do r. 1578 ve stříbrné skříni v Chambéry.

R. 1506 schválil papež Julius II. mešní text k účtě posvátného plátna a zavedl jeho svátek na den 4. května. Po něm se mnoho papežů vyjádřilo, že pokládají plátno za pravé.

R. 1532 byl rubáš poškozen požárem. Stopy jsou na plátně dodnes viditelné.

Od r. 1578 se nachází v Turíně. V r. 1973 byl poprvé představen v televizi, o pět let později byl při 400. výročí přenesení do Turína veřejně vystaven a viděly jej statisíce návštěvníků.

K výsledkům mikrobiologického průzkumu:

Švýcarský mikrobiolog a kriminolog, specialista na pyly dr. Frei z Curychu našel v Turínském plátně 59 různých druhů pylových zrn.

44 z nich se vyskytují v okolí Jeruzaléma, z toho 14 výlučně v této oblasti. 23 se vyskytují v Jižní Anatolii v Turecku, z toho 1 druh pouze zde. 14 druhů pochází z oblasti Cařihradu, z toho 1 se vyskytuje pouze zde. V knize „Turínské plátno a Kristův obraz“ konstatují autoři Bulst a Pfeiffer:

Závěr pylového výzkumu je jednoznačný: zatímco historie plátna je od 14. století až do dnešních dnů bezpečně prokázána, muselo se plátno před touto dobou nacházet v oblasti Blízkého Východu. Odpovídá to také nejnovějším historickým poznatkům.

Jezuita Francis Filan našel na Turínském plátně otisk mince z doby Pontia Piláta (26-36 p. Kr.). Tyto mince byly raženy výlučně mezi lety 29-32.

Zkoušky prováděné pomocí radioizotopu C 14, které určovaly vnik plátna kolem r. 1260, byly zpochybněny a neodpovídají výsledkům od-

borných testů z oblasti mikrobiologie, historie textilu, soudního lékařství a anatomie a nejposledněji také numismatiky.

-ire-

Hle, Beránek Boží ...

Výsledek výzkumu potvrzuje: toto plátno bylo utkáno před 2 000 lety. Tkanina obsahuje drobná zrnka pylu, která byla nově prozkoumána: libanonské cedry, divoce rostoucí květiny, které se vyskytují pouze na břehu Mrtvého moře, rákos, jaký se objevuje jen na březích Jordánu. Jsou tu ještě další stopy, které svědčí o obdivuhodné cestě tohoto plátna, velikého jako tělo dospělého člověka: Přední Asie, Francie, Itálie.

Bylo nutno počkat až na objev fotografie, než se v r. 1898 v laboratořích Secunda Pia mohlo začít hovořit o obrazu na plátně, který zobrazuje toho nejkrásnějšího z lidských dětí. To, co je nyní známo jako obraz Turínského plátna, to je zde zachyceno jako negativ způsobený nevyšvětleným světlem.

Převeden na pozitiv, uchvátil tento obraz srdce mnoha věřících i vědců. Obraz je schopen do nejmenších podrobností vyprávět o těch nejtemnějších i nejsvětějších hodinách Toho, který byl z lásky vydán za spásu lidí.

Pro lékaře a historika zde není místo pro nejmenší pochybnost: v tomto plátně bylo skutečně zavinuto lidské tělo, jehož otisky z přední i zadní strany jsou zřetelně čitelné a nesou výrazné stopy po týrání. Toto tělo s dokonalými proporcemi bylo podrobeno bičování, hlava byla probodána trny. Ten člověk nesl sám svůj kříž a cestou upadl na zem. Zemřel poměrně brzy. Neměl tedy přeražené nohy, ale jeho srdce bylo probodeno, aby se potvrdila jeho smrt. Byl pochován, ale strávil v hrobě jen krátký čas. Otisk na plátně je zcela nemyslitelný. To není žádné vyznání

víry, to je výsledek důkladného vědeckého výzkumu.

Zbývá jen spojit identitu tohoto člověka s nějakým jménem. To vědec jen na základě svého oboru nemůže udělat. Ale to jméno je zapsáno v srdci každého člověka: **JEŽÍŠ**.

Od prvního veřejného vystavení tohoto plátna v tomto století, které si tolik zakládá na vědě, shýbají se nad touto vzácnou relikvií lékaři a teologové a ke jejich vlastnímu hlubokému překvapení se shodují výsledky výzkumu a zprávy evangelii natolik, že by to nikdo lépe nedokázal vymyslet.

R. 1930 počal Paul Vignon porovnávat obraz na plátně s byzantskými obrazy Krista. Vyšlo při tom najevo velké množství ohromujících podobností. Evidentně existuje shoda mezi obrazem na plátně a mezi tzv. acheiro-poiotos zobrazením Krista, o kterém se zmiňují četné spisy, které nebylo zhotoveno lidskou rukou a bylo objeveno v 6. století ve východním

Svaté plátno je nejkrásnější relikvií utrpení a zmrtvýchvstání Páně.

*Jan Pavel II.
20. dubna 1980*

Turecku. Posloužilo jako předloha pro překvapivě podobná zobrazení Krista.

Ve stejnou dobu začal francouzský chirurg Pierre Varbet s anatomickými studii, při nichž srovnával rány, rozeznatelné na plátně, s těmi ranami, o kterých hovoří evangelia. V knize *La passion de N. S. Jésus Christ selon le chirurgien* shrnuje své poznatky a hovoří o úplné shodě: stopy římského bičování, korunování trním, proražené ruce i nohy, stejně jako kopím probodený bok.

Např. proražené ruce: hřeby neprorazily ruku uprostřed dlaně, protože ta by se vahou těla protrhla. Kati našli proto mezi kostmi místo, jímž prochází nerv, jehož poškození je nesmírně bolestné. Ruka se zkroutí, a plátno právě dokazuje tuto bolest na základě tvaru palce, který je zkroucený dovnitř dlaně. Varbet nebyl schopen hovořit o plátnu bez slzy v oku.

Jedno proroctví hovoří o Mesiáši, že žádná jeho kost nebude zlomena. Když se vojáci přiblížili ke křížům, aby zpřeráželi odsouzencům nohy, byl Ježíš již mrtev. Aby se o tom přesvědčil, probodl mu jeden z vojáků kopím bok a srdce. Evangelium říká, že vytekla krev a voda. Chirurgická studie potvrzuje tuto zprávu evangelia. Kopí vniklo do těla pod žebrem na pravém boku a proniklo přes osrdečník až k pravé straně srdce. V osrdečníku se vzhledem k značnému napětí nahromadila voda, která vytekla z boku spolu s krví z pravé srdeční komory.

Dva francouzští exegeté Robert Rabinet a Bernard Ribay poukazují na použití lněných pláten, což zcela souhlasí s tím, co popisuje evangelista Jan:

Po něm přišel i Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, kterým ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svi nut na jiném místě (J 20, 7-6).

Tato představa může být přesným udáním způsobu, jak bylo tělo uloženo do hrobu. Brada se přivazovala šátkem k temeni hlavy. To vysvětluje, proč jsou vlasy na obtisku plátna jakoby rozděleny. Tělo bylo nejdříve zabaleno do velkého plátna, které známe, a pak bylo plátno převázáno šátkem.

Židovská tradice požadovala, aby zemřelého umyli a oholili. Evangelium však vypráví, že se blížila hodina velkého svátku a pohřeb se konal jen narychlo jako provizorní. Mělo se vyčkat na konec svátků. Proto tělo nebylo umyto a nese plně všechny stopy utrpení, krve a vody jako zcela zřetelná kniha s nejmenšími detaily, které přesahují dokonce zprávy z evangelií.

Svatá tvář, které se žádá jiná nepodobá, je neobyčejně krásná. I když je poznamenaná týráním, je jako utrpením projasněná. Její pohled, který se setkal s pohledem žen a pronikl jim hluboko do srdce, tento pohled je na nás upřen i skrze zavřená víčka, která pravděpodobně zatlačila sama Matka Boží Panna Maria. Když si představíme tvář člověka, který byl bičován a týrán bolestí, jak je tomu v případě smrti na kříži, pak má bolesti zuhlé rysy. Zde v obraze na plátně nic takového nenacházíme.

Je sice patrné, že část vousů byla vytržena, jedno oko zraněno a nos silně přeražen, celkový dojem však zůstává: je to tvář plná majestátu.

Zdá se, jako by ten obličej říkal: podívej se, co jsi způsobil! Ale já ti odpouštím. Jsem tvým soudcem, který bude všechno soudit, ale jsem plný slitovnosti pro člověka. Někdy je takřka nemožné vydržet pohled na tuto tvář vzhledem k síle, která z ní vyzáruje, moci, která je silnější než smrt.

Nikdy jsme se u žádného velikána či velmože této země nesetkali s ničím podobným. Ten dojem nikdy nezmizí.

Záhy nato však jsme překonali jeho něžností. Jsme jako spoutáni jeho pokojným vzezřením, cítíme, že můžeme svou hlavu položit na jeho srdce, tak jak to udělal Jan při poslední večeři. Pokojně a něžně nás přesvědčuje o své nekonečné lásce.

Je to tvář, která se modlí.

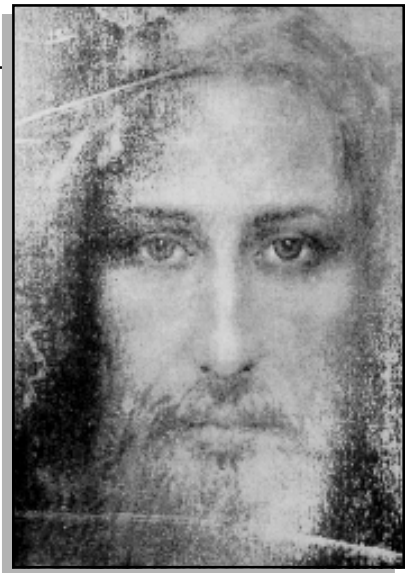
Ženy spěchaly časně ráno o této první nděli, o prvním dni v týdnu ke hrobu. Nesly vonné masti a pravděpodobně i plátna a vodu. Ptaly se, kdo jim odvalí hrobový kámen. Ale kámen je již odvalen, hrob je prázdný! Apoštolové se o tom dovídají a jdou se sami přesvědčit. Nacházejí plátna složená. Šátek, jímž ovázali hlavu, ležel na jiném místě.

Všechny pokusy dodatečně umístit obraz těla na plátně ztroskotaly. Hrobové plátno je fotografickým negativem o vysoké dokonalosti, bez jakéhokoliv vyvíjení. Turínské plátno představuje pro současnou vědu neřešitelný problém.

Je tu jedna teorie o působení blesku. Při atomovém výbuchu v Hirošimě vytvořil atomový záblesk stíny různých předmětů na zdech. K tomu přistupuje i okolnost, že stopy po požáru, jímž bylo plátno poškozeno ve Francii, mají stejnou barvu jako Kristův obraz. Vědci z Nassa popisují otisk těla jako určitý druh povrchové spáleniny. Kromě krve a vody se na plátnu nenashly žádné jiné chemické komponenty.

Exploze světla v temnotě hrobu. Ježíš, jehož liturgie popisuje jako Světlo zrozené ze světla, potvrzuje svou smrtí své vítězství nad smrtí, takže jeho hrob nemůže snést sílu života. Řekl svým učedníkům: *Já jsem Cesta, Pravda a Život. Kdo věří ve mne, bude žít, i kdyby zemřel. Já jsem Světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmách.*

-be-

Modlitba sv. Terezie od Dítěte Ježíše k Božské Tváři

*Ve svém hořkém utrpení
stal ses, milý Ježíši,
posměchem lidí
a mužem bolesti.
Uctívám tvou božskou tvář.
Kdysi vyzářovala božskou
krásku a půvab,
nyní se podobá tváři
malomocného.*

*Ale i v znetvořených
rysech poznávám tvou
nekonečnou lásku.
Vroucně toužím po tom,
abych tě milovala
a spolupůsobila,
aby tě všichni lidé milovali.
Slzy, které tak hojně
vytékaly z tvých očí,
jsou jako vzácné perly.
Chtěla bych je s láskou
posbírat a za jejich
nekonečnou cenu
vykupovat duše ubohých
hříšníků.*

*Ježíši, tvůj úctyhodný
obličej mě přitahuje.
Prosím tě, vtiskni do mého
srdce obraz svého Božství
a daruj mi
horoucí lásku k sobě,
abych jednou mohla
patřit na tvou oslavenou
tvář v nebi.*

MODLITBA A MEDITACE

Pane, prosíme Tě za naše dítě.
Narodilo se jako úplně bílý list.
Ať je nikdo nepošpiní,
ani kamarádi, ani škola, ani televize.
Když se narodilo, byla jeho tvářička plná duše.
Ať mu nikdo neukradne úsměv.
Narodilo se jako originál, jedinečný, zcela svůj.
Ať si stále uchovává rozum k myšlení
a srdce pro lásku.
Narodilo se plně žízně po životě.
Ať nikdy neztrácí odvahu žít
spíše než jen život snášet.
Narodilo se otevřené pro Tebe.
Ať mu nikdo nezatarasí cestu
a ať je nikdo nepřipraví o kompas.
Narodil se jako skvost,
neboť je více Tvým synem než naším.
Ochraňuj ho, Pane, a miluj ho,
jak jen Ty dokážeš milovat.
Tys jeho Otec a náš Otec.
Otče náš, který jsi v nebi i na zemi,
žij v každém novém srdci,
které dáváš světu.
Amen!

(Modlitba otce v den křtu jeho syna)

Úmysly apoštolátu modlitby na duben 1996

Úmysl všeobecný:

AŤ RODIČE DÁVAJÍ SVÝM DĚTEM PŘÍKLAD VELKODUŠNÉHO DĚLENÍ HMOTNÝCH I DUCHOVNÍCH DOBER S NEJCHUDŠÍMI.

Druhý vatikánský koncil připomíná rodičům tu nejsamo zřejmější věc: protože dali svým potomkům život, musí se o ně starat. A to nejen o jejich těla, ale i o jejich duše (Gravissimum educationis, 3). Tato povinnost je závažná. Dokonce tak závažná, že známý biskup z bývalé NDR Ferdinand Piontek napsal: „Od postu tě může dispensovat tvůj farář, ale od příkázání, že musíš vést své dítě k Bohu, tě nemůže dispensovat žádný biskup, ani žádný papež.“ A tentýž biskup říká, že děti až dorostou, mnohé zapomenou. Nikdy však jim nevymizí z paměti ob-

raz modlicího se otce nebo zbožné matky: to jim zůstane v paměti živé až do vysokého stáří.

Na rodičích leží také povinnost vést své děti k lidským hodnotám v sociální oblasti, jak nás v modlitbě za to vyzývá Sv. otec v dubnovém úmyslu. Je to záležitost, která mu neleží na srdci jen v dubnu 1996, ale myslí na ni už r. 1981, když vydává apoštolskou adhortaci Familiaris consortio o úkolech křesťanské rodiny v současném světě. Tam totiž píše: „Ve společnosti, která je zmitána

a rozvrácena napětími a konflikty, protože se v ní střetávají různé individualizmy a sobectví, musí si děti rozvíjet nejen cit pro pravou spravedlnost, která jediná zaručuje úctu k osobní důstojnosti každého člověka, ale také a především cit pro pravou lásku, která znamená starost o druhé a nezištnou službu jiným, zejména nejchudším a nejpotřebnějším. Rodina je první a základní školou sociálního chování ... Společensví, doma denně zakoušené a prožívané, a účast na jeho radostech a bolestech je nejkonkrétnější a nejúčinnější školou pro aktivní, odpovědné a nosné začlenění dětí do širší společnosti“ (FC 37).

Všichni víme, že to, s čím se setkáváme v ranném věku, tvoří důležitý základ pro rozvoj budoucí osobnosti. První zkušenosti jsou ty nejsilnější. Rozhodujícím způsobem ovlivňují další postoj a jednání. Jsou jakýmsi modelem, podle kterého později často i nevědomky jednáme. Chování a vzor rodičů ovlivňuje natrvalo vytváření našeho systému hodnot.

K jakým důsledkům vede zanedbávání této povinnosti ze strany rodičů i společnosti, ukazuje jezuita P. Lang, který vede v Londýně středisko Velehrad. Vydávají si měsíčně CM věstník. V únorovém čísle t.r. píše: „Konečně přišli v Anglii na to, že je třeba učit děti ve škole rozoznávat dobré od zlého, co mají dělat a co dělat nesmějí. Dr. N. Tate byl pověřen, aby za tím účelem vypracoval potřebnou školní osnovu.

Svědomy národa otřáslý tři vraždy: nedávno dva školáci dopomohli svému mladšímu kamarádovi pod kola vlaku, jiní dva shodili svého přítele ze 14. poschodí na kamennou dlažbu. Nejvíce ovšem zapůsobilo ubodání ředitele střední školy Filipa Lawrence. Šel bránit

žáka, kterého chtěla zlynčovat skupina chuligánů.

Dne 22. ledna se konala ve westminsterské katedrále zádušní pobožnost. Ubodaný učitel zanechal manželku a čtyři děti. Vdova Františka přečetla z listu sv. Pavla ke Korintským: „Kdybych měl všechny statky světa a víru, že bych hory přenášel, ale lásky neměl, nic nejsem!“ Odpustila mladým vrahům (snad už dva z pachatelů dopadli), neboť je hluboce věřící křesťanka. Nejmladší dcera zavražděného učitele se v přímluvách modlila, aby jí i celé rodině Bůh pomohl snést ztrátu drahého tatínka. Všichni v katedrále (a bylo jich na dva tisíce) slzeli a byli dojatí, jak rodina tragickou smrt přijala. Byl to důkaz heroické víry. Tuto víru je třeba zasévat do mladých srdcí.“

V dětech je budoucnost světa a z dosud řečeného vyplývá, že tato budoucnost vyžaduje i výchovu k sociálním ctnostem. K tomu vybízí Sv. otec v dubnovém úmyslu. Sv. Bazil z Cesareje říká v jednom svém kázání: Odkud se ti dostalo toho, co teď máš? Řekneš-li – náhoda mi to udělila – jsi nevěrec, protože neuznáváš Stvořitele a nedovedeš být vděčný tomu, kdo ti to dal. Vyznáváš-li, že tyto dary pocházejí od Boha, uveď nám důvod, proč jsi je dostal. Že by Bůh byl nespravedlivý, když nám rozděljuje statky nezbytné k životu tak nestejně? Proč ty jsi bohatý a tam ten chudý?

Ty, který si všechn svůj majetek zahaluješ do záhybů nenasytné lakoty, ty si myslíš, že nikoho nepoškozujes, když obíráš tolik nešťastníků? Kdo je vlastně lakomec? Kdo se nespokojí s tím, co stačí. Kdo je vydřiduch? Kdo odnímá druhému majetek. A ty nejsi lakomec? Ty nejsi vydřiduch, když si přivlastňuješ svěřený majetek? Ten, kdo obere člověka o jeho

oblečení, bude nazván lupičem a ten, kdo nepřikryje nahotu nešťastníkovu, ačkoli to mohl udělat, zda si zasluhuje jiného jména? Hladovému patří ten chleba, který si dáváš do zasyby; nahému kabát, který přechováváš v truhle; bosému boty,

které u tebe plesnivějí; potřebnému peníze, které máš schované. A tak pácháš nespravedlnost tolikrát, kolik je lidí, kterým bys mohl pomoci.

To je duch, ve kterém rodiče mají vychovávat své děti.

Úmysl misijní:

AŽ RODINY SVÝM VZORNÝM KŘESŤANSKÝM ŽIVOTEM PODPORUJÍ ROZKVĚT ČETNÝCH MISIONÁŘSKÝCH, KNĚŽSKÝCH A ŘEHOLNÍCH POVOLÁNÍ.

Návod k provádění misijního úmyslu jsem četl už roku 1978. Obsahuje 12 bodů:

1) Již od nejtělejšího mládí splň svému dítěti každé jeho přání. Vyrostete tak ve vědomí, že okolní svět je povinen se starat o jeho potřeby.

2) Pochytí-li zlá a nepěkná slova, směj se tomu. Bude mít

dojem, že taková slova mají říz. Na ulici pochyti ještě další výrazy.

3) Před dospělostí mu nevštěpuj žádné pevné zásady, ale ať se samo rozhodne, co bude dělat.

4) Chval své dítě v přítomnosti jiných a říkej mu, že je hezčí a lepší než ostatní děti.

5) Dítěti nic nevytýkej, abys v něm nevyvolal komplex viny. Když bude později krást a podvádět, namluví si, že společnost je jeho nepřitelem a pronásleduje ho.

6) Všechno po něm uklízej: boty, knihy, šatstvo ... Za dítě udělej, co můžeš, aby se naučilo všemnu práci přenechat druhým.

7) Dovol, ať čte, co chce, a v televizi ať sleduje, co se mu líbí. Vůbec se nestarej, co se usazuje v jeho duši.

8) Hádej se často v přítomnosti dětí.

9) Dej dítěti tolik peněz, kolik si žádá. Nedovol, aby se naučilo samo si je vydělávat.

10) Okamžitě splň každé jeho přání ohledně jídla, pití a všeho ostatního, na co má chuť.

11) Drž vždy se svým dítětem a stavěj se proti učitelům

a sousedům, ať ví, že všichni jsou zaměřeni proti němu.

12) Později se ospravedlňuj slovy: nikdy jsem s ním nic nesvedl, vždycky s ním byly potíže. (Znamení doby 6/1978)

Když budete své dítě vychovávat podle těchto zásad, budete si jisti, že z něho vyrostete kriminální živel.

Když však budete chtít u svých dětí podporovat růst misionářského, kněžského nebo řeholního povolání, máte zde také návod: před čím své děti a sebe chránit. A když budete dělat opak toho, co je v těchto 12 bodech a přidáte:

13) modlitbu s dětmi a za děti a dobrý rodinný život, potom si buďte jisti, že milost Boží spočine na vašem úsilí i na vašich dětech. A to je ta nejlepší příprava na povolání ať misionářská, kněžská či řeholní.

Úmysl národní:

AŽ TI, KDO TRPÍ RODINNÝMI KRIZEMI, NEZTRÁCEJÍ NADĚJI A ODVAHU K DOBRÉMU ŽIVOTU.

Moji rodiče se rozváděli a byla kolem toho spousta kraválů. Když ta procedura skončila, neskončil kravál. Neskončily tedy ani divoké sny, ani nepříčetný strach ze všeho, ani neustálé chvění rukou. A nebylo komu to všechno říct.

Sociální pracovníci jsem viděla jednou. Zjistila, že jsem sytá, mám co na sebe a nikdo mě přehnaně nebije. Zájem společnosti o jeden třesoucí se uzlíček nervů tím skončil.

Řekla bych, co bylo, bylo, kdybych nevidala na ulicích stále více dětí s vyděšenými očima, potloukajících se odnikud nikam. – Jak si to dobře pamatuji – jít nahoru po schodech pomalu, protože ono se musí a ono se k zoufání nechce.

Co bylo, bylo. Ale ono to je! Potkávám ta holátka v domech, které obývám, na ulicích, kterými procházím, v obchodech, kam se na rozdíl od nich už nechodím jen ohřát. Potkávám je v podchodech, kudy procházím, zatímco ona se tam schovávají.

Jednou šel Ježíš po schodech jednoho domu a potkal holčičku, která měla oči zmatené a vyděšené. Šla domů, jak nejpomalěji dovedla, protože ono se musí a ono se k zoufání nechce. Zeptal se: „Klárinko, jak bylo ve škole?“ Ale ne tak, že se zeptáš a odpověď necháš za zády. Zeptal se, jak bylo ve škole, a čekal na odpověď. Klárinku to moc udivilo, ale ten člověk jí připadal tak známý! Pak spolu seděli na schodech a holčička povídala ... Bylo komu to všechno říct ... (KT 10/1994).

Rodinnými krizemi trpí nejvíce děti a potom i oba manželé. Kde hledat pevný bod v nejistotě, kde hledat útěchu v nesnázích a zklamáních, kde hledat sílu v beznaději, kde hledat odvalu k dobrému životu?

„Situace, v jaké se dnes nalézá rodina, má v sobě stránky kladné i záporné. Jedny jsou znamením spásy v Kristu, který působí ve světě, druhé jsou znamením odmítání Boží lásky člověkem.

Na jedné straně je si člověk stále více vědom osobní svobody, věnuje větší pozornost kvalitě mezilidských vztahů v manželství, povznesení důstojnosti ženy, odpovědnému rodičovství a výchově dětí. Ví, že se nutně musí rozvíjet vztahy mezi jednotlivými rodinami, aby si mohly poskytovat vzájemnou duchovní a hmotnou pomoc. Objevuje znovu vlastní poslání rodiny v církvi a její úlohu při budování spravedlivější společnosti. Ale na druhé straně jsou tu známky deforma-

ce některých základních hodnot, které vzbuzují starosti: chybné teoretické i praktické chápání vzájemné nezávislosti manželů, závažné neshody v názorech na vztah autority mezi rodiči a dětmi, četné konkrétní těžkosti rodiny při předávání duchovních hodnot, rostoucí počet rozvodů, velice rozšířené zlo potratů, stále hojnější užívání sterilizace, neustálý růst smýšlení, označovaného jako správné a přirozené, které je nepřátelské početí.

Kořenem těchto záporných jevů je často špatné chápání pojmů i zkušenosti „svobody“. Není chápána jako schopnost uskutečňovat pravdu Božího plánu s manželstvím a rodinou, nýbrž naopak jako jakási nezávislá síla, utvrzující člověka v tíhnutí za vlastním sobeckým dobrem, nezřídká proti bližnímu“ (Familiaris consortio 6).

Jednou šel Ježíš po schodech jednoho domu a potkal holčičku, která měla oči zmatené a vyděšené ...

FATIMA - měsíční příloha Světa

CHYBÍ

Křesťanská matka

P. Jan Pořícký

Novosvěcený Jan Bosko nastoupil v hlavním městě Turíně jako správce sirotčince, který založila lidumilná baronka Barolová, vzdálená příbuzná někdejšího slavného francouzského státníka Colberta. Při tom vypomáhal také v nemocnici a v trestnici. Tak se dostal do styku s vrstvou těch nejopuštěnějších lidí.

V nemocnici viděl i příšerné choroby, které byly důsledkem nezřízeného života. Ve velkoměstě viděl přepychové paláce, a proti nim doupata, kde v jedné světnici žilo společně několik rodin ve špině a bídě. Prorocké sny jeho mládí nabývaly konkrétní podoby. Chápal, že Matka Boží chce, aby byl pasťěm zbloudilých ovcí. Neviděl však dosud, kde a jak má začít.

Odpověď přišla brzy. O svátku Neposkvrněného Početí Panny Marie roku 1841 začal připravovat zanedbaného výrostka, který se jen tak přišel ohrát do sakristie. Chlapci se zalíbilo, jak s ním kněz jedná, a tak příští neděli přivedl několik chlapců, a pak přicházeli další, až jich bylo přes sto, vesměs samí chudobní, opuštění a zanedbaní chlapci, kteří byli rádi, že si jich někdo všímá. Bosko si jich nejen všímá, ale bavil je, učil a vychovával.

Když však počet vzrostl na 300, paní baronka nechtěla jich již v sirotčinci trpět. Tropí prý nesnesitelný hluk a kazí nábytek. Svolával je tedy do jednoho opuštěného kostela – to mu zas zakázala policie. Najal si pro ně v činžovním domě tři světnice – bylo z toho pozdvižení u ostatních nájemníků a nová výpověď. Scházeli se tedy za městem na louce – za 14 dní i ta louka jim byla vzata.

Tím zhasla poslední jiskra naděje, že by se mohli někde uchytit. Utrpení, které v den primice matka Boskova předpovídala, začalo. On viděl svůj životní úkol v práci pro opuštěnou mládež, ale ta práce narážela na nesmírné překážky. Bosko však již od mládí musel zápasti s tolika těžkostmi, že ani teď neklesl. V poslední den, kdy ještě směli být na louce, poklekl na zem a vroucně se modlil: „Ó, Bože, dej nám nějaké místo, dej nám přístřeší, kde bychom mohli začít.“

A Pán Bůh ho vyslyšel. V poslední chvíli, již v samý večer přišel za ním neznámý člověk a nabízel mu, aby si najal kůlnu u jeho známého, pana Pinardiho. Kůlnu vychvaloval, jak je veliká a nádherná. Ve skutečnosti to byla místnost tak ubohá, že by se hodila nanejvýš jen za skladiště dříví, ale že nebylo nic jiného, Bosko ji vzal. Za kůlnu a kus louky vedle ní platil ročně 300 franků, asi 5000 předválečných korun. Toto místo se stalo kolébkou všech ústavů Boskových, čili, jak on sám je jmenoval, salesiánských. Říkalo se tam ve Valdoccu, to je v údolí zabitých. Dle starého podání stávalo tam za starověku popraviště, na němž za pronásledování víry zahynulo mnoho svatých mučedníků. Svatost se však z těch míst dávno a daleko vystěhovala. Valdocco mělo pověst nejhoršího mezi turínskými předměstími. Stály tam krčmy a pokoutní hospody, kde se pilo a hrálo od noci do noci, špinavé tančírny, kde se hýřilo od neděle do neděle, dostaveníčko komediantů, kejklířů a zlodějů a všelijakých povalečů. Být z Valdocca znamenalo patřit mezi velkoměstskou spodinu. Řízením Božím se sem uchýlil Don Bosko, aby po pří-

kladu Krista Pána hledal, co bylo zahynulo. Jeho zásluhou je dnes Valdocco nejzbožnější turínskou čtvrtí. Když se náš světec se svými hochy přestěhoval na louku pana Pinardiho, začala ho navštěvovat i mládež z Valdocca a počet všech převyšoval brzy 700.

Poněvadž se tenkrát nemuselo chodit do školy, polovice, neli většina, této omladiny byli úplní analfabeti. Neznali naprosto nic, leda špatný život. Bosko se jim stal učitelem. Pořádal pro ně v kůlně večerní školy. Sám však nemohl na všechno stačit. Vybral si tedy nadanější, vyučil je, a tak získával první pomocníky. Práce měl tolik, že v neděli byl zapřažen od rána do noci, a ve všední den tomu nebylo jinak. Ve dne se věnoval svým povinnostem, správě sirotčince, zpořádání v trestnici a nemocnici a krom toho sháněl vhodné mistry, kteří by vzali hochy do učení. Každého večera vedl svou školu, několik tříd najednou. Vydřel to 5 roků, pak se zdálo, že padne. Z nadlidské námahy dostal v červenci 1846 prudký zápal plic, který jej přivedl na pokraj hrobu.

Všichni známi ho oplakávali, nejvíce pak jeho chovanci, kteří dnem i nocí obléhali oltáře Matky Boží, aby jim ho zachránila. A Královna nebes je vyslyšela. Dílo bylo teprv v začátcích jeho tvůrce neměl ještě odejít. Bosko se proti všemu očekávání přece jen uzdravil.

Byl však tolik zesláblý, že potřeboval delší odpočinek. Maminka a bratr Josef si ho tedy odvezli domů. Tam za tři měsíce zesílil a mohl se dát zase do práce. Ale vystoupila před ním zase jiná starost; z čeho bude živ? Kde bude zůstat? Až dosud byl správcem sirotčince baronky Barolové, apoštolát mezi mládeží byl jeho vedlejším zaměstnáním. Baronka mu však mezitím dala výpověď a opatři-

la si jiného správce. Co zbývá jemu? Rozhodl se, že se věnuje úplně zanedbaným výrostkům. Bydlet bude u pana Pinardiho a o chléb se nemusí strachovat. Měl již nějaké dobrodince, kteří ho podporovali, bude tedy živ i bez stálého platu. Jenže, jak již vypravováno, předměstí Valdocco se netěšilo dobré pověsti. Nemluvilo se pěkně ani o domu Pinardiho, natož o jeho okolí. Hned vedle stála hospoda, nazvaná „U hezké zahradnice“, místo přímo vykřičené. Pro kněze se nijak neslušelo, aby tam zůstával, zvláště kdyby byl sám. Bosko mluvil o té nesnázi s místním, farářem a ten mu radil, aby si vzal k sobě maminku. Tím zabrání pomluvám a podezírání.

Ano, pro něho by to bylo nejlepší východisko z nesnází, ale smí maminku žádat o takovou oběť? Má již léta. Zestárla v samém dřině a strádání, zaslouží si klidné stáří. Žije u svého syna Josefa jako na odpočinku, milovaná a vážená. Co však bude mít u něho? Novou bídu a nesčíslné starosti, věčný křik a lomoz nevychovaných kluků.

Je možné od ní žádat takovou oběť?

Bosko váhal, přemýšlel, ale na nic jiného nepřišel. Konečně se rozhodl a mamince všechno pověděl. Odpověď byla hodna matky velkého syna: „Myslíš-li, že to je vůle Boží, půjdu. Když jsem vychovala své děti, půjdu se věnovat cizím.“

Avšak Bosko je bez peněz a ona je také bez peněz, a s holýma rukama nemohou přece začínat. Šlechetná žena se rozhodla k šlechetné oběti: měla v truhle své svatební šaty. třicet roků tam odpočívaly. Připomínaly jí nejšťastnější léta mládí, připomínaly jí milovaného muže, který ji tak záhy musel opustit. Přece se však rozhodla, že šaty prodá – a prodala je. ➤

☛ Matka Boskova nechodila do školy, byla prostinkou venkovskou ženou, ale měla zlaté srdce. Byla z těch, na něž Spasitel myslel, když volal: Blahoslavení chudí, jejich je království nebeské.

Na cestu se vydali ihned po Dušičkách 3. listopadu. Šli pěšky z Becchi až do Turína, dobrých 30 km cesty, a nesli s sebou v košíku zásoby pro první dny v nové domácnosti. Schylovalo se již k večeru, když byli u cíle. Na ulici je potká známý kněz Vola a ptá se, odkud přicházejí. – „Z Becchi.“ – „Snad ne pěšky?“ – „Ano, pěšky, na povoz

nejdou tyhle ...“ „Kde budete bydlet?“ – „U Pinardiho.“ – „Ale jsi bez místa, kde vezmeš peníze na živobytí?“ – „Zatím nevím, ale doufám, že nás Pán Bůh neopustí ...“ „Čekají na vás u Pinardiho s večeří?“ – „Nečekají.“ – „Co budete tedy jíst? Jste celý den na cestě. Potřebovali byste se posilnit ...“ „Ale jen žádné starosti, nějak se už odbudeme.“ – „Můj ubohý příteli, je mně to opravdu líto, rád bych ti pomohl, počkej – počkej.“ Don Vola hledá po všech kapsách ... „Ani halče nemám s sebou, vzal jsem si jiný kabát, ale víš co, vem si tyhle hodinky. Mám ještě jednu.

Prodej je, a budeš mít několik franků pro první čas.“ – „Maminko, vidíte,“ řekl Don Bosko, když přítel odešel. „Prozřetelnost Boží se začíná o nás starat ...“

Ještě několik ulic, a jsou na místě. U Pinardiho je čekaly čtyři prázdné světnice v prvním patře. Matka při matném světle lojové svíčky chystala večeři a Bosko mezitím zavěšoval na stěně obrázky svatých a kropenku.

Dole pod okny čekalo několik hochů. Přicházeli každého večera na výzvědy, zda se jejich dobrodinec již vrátil. Dnes viděli v okně slabé světlo a slyšeli

zpěv: Anděle Boží, strážce můj ... Zpíval Don Bosko s maminkou.

Zpívali v cizím městě, v prázdné světnici, u studených kamen, ale přesvědčení, že nejsou sami – opuštěni. Nad nimi drží ruku Bytost mocnější než velmoži této země. Oni teď budou pro Boha pracovat a přijde doba, kdy za svou práci, i za tento první smutný večer, budou sklízet odměnu v slávě nebeské ...

A v tom svatém obcování ať setrvám do skonání, po smrti pak v nebi věčně chválím Boha ustavičně. Amen.

Smrti, kde je tvé vítězství? Kde je tvůj osten?

Rwandská krajina

Jakub a Kateřina

Lene-Maria Skumanz

Cizí dítě

Jakub jde do parku. Chce si zahrát s Katkou kuličky. Na jedné lavičce sedí neznámé dítě a dívá se na ně.

„To cizí děčko je zase tady,“ povídá Katka Jakubovi.

„A se žádným nemluví!“ „Snad nezná nikoho, s kým by si mohlo popovídat?“ říká Jakub.

Katka přemýšlí.

„Nikoho? Opravdu nikoho? Je to možné?“

„To víš, že je!“ ujišťuje ji Jakub.

„Ale s Pánem Ježíšem si může popovídat kdykoliv, tak ... potichoučku ...“, říká Katka, „co myslíš?“

„Snad to ani neví,“ zauvažuje Jakub.

„Snad umí mluvit jen nahlas a s lidmi, které vidí?“

Katka se zamyslí a přestane si hrát. Pak jde k cizímu dítěti a nabízí mu kuličky: „Chceš si také zahrát?“ ptá se. ○

Kristovo vítězství nad smrtí je hlavním zdrojem síly a neohroženosti mučedníků, kteří neváhali dát přednost Bohu i za cenu vlastního života. Byli jsme zvyklí dívat se na mučedníky jako na světce z dávno minulé doby. Ale církev má velké řady mučedníků z doby zcela současné. Jedním z míst, která současní mučedníci posvěcují svou krví, je Rwanda. Vedou tu bratrovražednou válku kmeny Tutsi a Hutu. Ve statečnosti rwandských křesťanů se nám dostává svědectví, že Bůh je silnější než jakákoliv zloba. Bratři a sestry z Rwandy prolévají svou krev, aby posilnili také naši víru. Jejich víra je naučila, aby na nenávisť a zášť odpovídali sebeobětováním.

Mladého domorodého kněze chytila milice kmene Hutu a zptala se ho: „Jsi Hutu nebo Tutsi?“ – „Jsem kněz.“

„Ptáme se podruhé: Jsi Hutu nebo Tutsi?“ „Jsem kněz,“ odpověděl ještě jednou. – Zabili jej.

Ten kněz byl z kmene Hutu. P. Anani měl klíče haly malého semináře v Ndere, kde se skrývali uprchlíci z kmene Tutsi. Hutští vrahové žádali, aby jim klíče vydal. Odmítl to. Prostřelili mu kulkami obě nohy. Zhroutil se, ale klíče nevydal.

– Zabili jej.

I on byl z kmene Hutu.

Bílá kronika

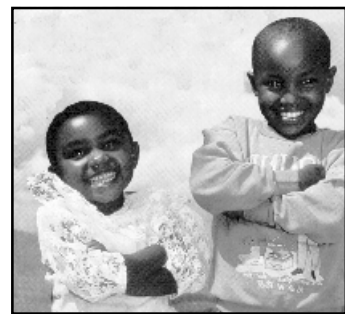
Jacqueline, mladé ženě z Kogali, usekli ruce i nohy a nechali ji umírat. Po čase se vrátili, aby se přesvědčili, zda ještě žije. Našli ji, jak hlasitě chválí Pána ...

Mladý manželský pár Froduald a Filomena žádali před popravou, aby se směli pomodlit růženec milosrdenství. Katané jim to povolili.

Když byla jejich těla po 6 měsících exhumována, našli je zcela neporušená. P. Ublad, kněz z diecéze Cyangu, potvrdil: Věřící dokáží umírat s písní na rtech jedině proto, že věří ve zmrtvýchvstání.

Nikde jsem se nesetkal s tolika radostnými úsměvy jako u křesťanů této tak trpící země.

Jean-Luc Moens

Dvě ze čtyř dětí zabitých manželů Frodualda a Filomeny

Řeckokatolická církev v ČR (pokračování ze strany 5)

klášterech v Hlohovci, Podolinici a Beňadiku, mnozí byli odsouzeni k mnohaletému vězení za údajné protistátní činy.

V r. 1968 vznikl v Košicích Akční výbor řeckokatolické církve, který organizoval podpisovou akci za obnovu církve a shromáždil 40 tisíc podpisů. Vláda povolila svým usnesením č. 205/68 řeckokatolickou církev.

Obnova církevního života řeckokatolíků rychle pokračovala. Do konce července 1968 projevilo zájem o návrat do pastorace 111 duchovních, kteří ihned dostali státní souhlas. Přihlásilo se též 52 důchodců a 62 pravoslavných kněží, z toho 40 mladých, kteří požádali o návrat do řeckokatolické církve.

Dne 2. 4. 1968 se stal administrátorem prešovské eparchie Otec Ján Hirka (1923). Sidelním biskupem prešovským byl jmenován 21. 12. 1989 a biskupské svěcení přijal v Prešově 17. 2. 1990. Dne 11. 1. 1992 dostala prešovská diecéze pomocného biskupa v osobě redemptoristy Milana Chautura (1957).

Řeckokatolíci – počet

Podle statistiky z r. 1991 se přihlásilo k této církvi v České republice celkem 8 774 osob (0,09 %). Údaje z některých míst: Praha 1 470, Brno 170, Ostrava 464, Liberec 144, Ústí n. L. 216, Havířov 113, Most 106, Karviná 113, Opava 162, Karlovy Vary 174, Chomutov 176, Teplice 111, Ostrov 190.

Po rozpadu federace se Slovenskem přibyl v České republice počet řeckokatolických věřících ze Slovenska a Ukrajiny. Šlo hlavně o přistěhovalce nebo sezónní dělníky. V roce 1993 vznikly nové řeckokatolické farnosti v Bruntálu, Chomutově a Plzni. V řadě míst fungují misijní střediska (Olomouc, Ostrava, Sokolov, Kolín).

Tiskové středisko ČBK

ARAFAT A KŘESŤANÉ

Yassir Arafat velmi usiluje o to, aby si získal důvěru arabských křesťanů.

Příkladem je jeho žádost, s níž se obrátil na řádovou sestru irského původu Josefínu Nolanovou, aby se vrátila do Nablusu.

Tato řeholnice (89 let) po přepadení Palestinci odešla do jedné nemocnice v Jeruzalémě. Palestinství lupiči ji v jejím domě v Nablus přepadli a zranili a hrozili jí zabitím, jestliže jim nevydá své peníze. Již několik hodin po jejím odchodu jí bylo doručeno Arafatovo poselství, aby se vrátila. Palestinská tajná policie převzala její osobní ochranu. Navštívila ji řada významných osobností, mezi jinými i Arafato-

va manželka Suha, která se s ní spřátelila během svého pobytu v nemocnici. Sestra Josefína pečovala během války o zraněné Palestince a získala si mnoho arabských přátel.

Palestinský vůdce přikládá velký význam spolupráci s arabskými křesťany. O posledních Vánocích se účastnil půnoční mše v Betlémě.

Na závěr islámského velkého postu *ramadanu* poslal kardinál F. Arinze dopis předním představitelům islámu. V tomto dopise naléhá kardinál, aby vzájemné vztahy pokročily již za hranici pouhé vzájemné tolerance. Bratra nestačí tolerovat, bra-

tra je nutno milovat. Bude zapotřebí ještě dlouhé cesty, než se přejde od tolerance k usmíření a lásce.

Kardinál připomněl slova Jana Pavla II. k islámské mládeži v Casablance: „Křesťané a muslimové si v minulosti špatně rozuměli a vyčerpávali se v polemikách a válkách. Na minulost nelze zapomínat, ale je nutno ji překonávat.

o (Klub KDU-ČSL) - Poslanec JUDr. Ing. Jiří Karas (KDU-ČSL) podal jménem 43 poslanců návrh Ústavnímu soudu ČR, aby zahájil řízení o zrušení části ustanovení § 2 zák. č. 173/90 Sb. Pokud by této stížnosti Ústavní soud vyhověl, byl by ze zákona vrácen majetek těm katolickým spolkům, které po listopadu 89 obnovily svou činnost, a majetek jim dosud vrácen nebyl.

o Stalinova dcera Světlana podle sdělení P. Giovanniniho Garbolina, který je jejím zpovědníkem, přestoupila z pravoslaví ke katolické církvi a byla již hostem několika ženských klášterů, mimo jiné i v Anglii a Německu. Zprávy o tom, že vstoupila do kláštera, se však nezakládají na pravdě.

o Někdejší janovský arcibiskup kardinál Giuseppe Sirri měl velké obavy z protestantského vlivu na II. vatikánský koncil. Svědčí o tom mimo jiné dopis, který kardinál poslal 8. března 1963 františkánovi P. Umberto Bettimu, který působil na koncilu jako poradce.

O tomto dopise se píše v příspěvku, který vydala lateránská univerzita k 30. výročí vydání konstituce *Dei verbum*. V dopise děkoval janovský arcibiskup P. Bettimu za jeho článek o tradici, který publikoval ve sborníku „Antonianum“. Poukázal v něm na to, že způsob, jakým někteří koncilní Otcové hovoří o tradici, se dá vysvětlit jedině jako *snad podvědomě působení protestantismu*. P. Umberto Betti byl až do nedávna rektorem lateránské univerzity.

30giorni 12/95

o Na generálním shromáždění Světové organizace katolických žen v Austrálii začátkem února tohoto roku byl těsnou většinou zamítnut návrh, aby na pořad jednání byla zařazena otázka kněžského svěcení žen. Přispěl k tomu zásah státního sekretáře kardinála Sodana prostřednictvím australského nuncia. Kongresu měla být předložena rezoluce, podle které se shromáždění mělo zavázat, že bude navzdory římskému „ne“ dále rozvíjet dialog o této otázce a bude požadovat další bibli-

ké a teologické zkoumání o otázce kněžského svěcení žen.

Jak sdělila paní Luisa Rogovsky, výsledek hlasování vyvolal jak početné protesty, tak také četné projevy souhlasu. Evropská generální konference žen se rozhodla, že pošle Svatému otci protestní dopis (!)

KNA

o V Civitavecchia, kde v minulém roce socha Panny Marie, pocházející z Medjugorje, ronila krvavé slzy, došlo k více než dvaceti mimořádným uzdravením. Byli zde náhle vyléčeni jak nemocní rakovinou, tak drogově závislí jedinci. Odpovědný biskup Girolamo Grillo prohlásil pro turínský týdeník *La Stampa*: „Od doby, kdy Madona pláče, došlo k mimořádným událostem, které je nutno přičítat přímělu Panny Marie. Mezi votivními dary jsou např. snubní prsteny jako poděkování za zachráněné manželství nebo botičky uzdravených dětí.“

Celý případ nyní zkoumá zvláštní teologická komise.

idu 8/96

Vážení přátelé,

dovolte mi, abych se krátce představil: Jmenuji se Josef Janota a působím v redakci časopisu Nezbeda.

Jak možná víte, časopis Nezbeda je zábavný křesťanský měsíčník pro děti ve věku od 8 do 12 let a jeho posláním je navázat na dávnou tradici populárních dětských katolických periodik. Chceme působit na děti tak, aby byly především dobrými lidmi, a přitom jim nenásilnou formou přiblížit otázky křesťanské etiky. Naší snahou je oslovit především děti nikým a nikde neorganizované, které neví, co s volným časem. Zároveň chceme být protipólem časopisům, které kolem sebe šíří násilí a nezodpovědné sexuální názory, jako jsou Dívka či Bravo a další.

Nevím, nakolik je vám známa problematika související s vydáváním křesťanského dětského časopisu. Nezbeda vychází pátým rokem a po celou dobu své existence je spojen s nemalými ekonomickými problémy. Tyto se nám vždy nějak podařilo překonat za pomoci nejrozličnějších, jak zahraničních, tak domácích sponzorů. Jsem ale přesvědčen, že tudy cesta nevede. Možná si říkáte, že pokud nemáme peníze, máme přestat s vydáváním. Ano, i tuto možnost jsme zvažovali, ale dopisy dětí z celé republiky nás každodenně přesvědčují o poměrně velké oblibě časopisu. Naopak ale víme, že je mezi školní mládeží málo znám a potřebuje neustálou propagaci. Na tu ovšem vlastními silami nestačíme a nemáme ani finanční prostředky pro rozpoutání mediálních kampaní.

Rozhodně by nám nejvíce pomohlo, kdyby se rodiče více zajímali o to, co jejich děti čtou a jak si krátí volný čas. Nevěřím, že objednání jednoho křesťanského dětského časopisu do rodiny by nabouralo rodinný rozpočet. Celoroční předplatné na 12 čísel je 121,- Kč (jednotlivá čísla v trafikách 11,50 Kč).

Nejsmutnější je, když se zeptáte dětí i rodičů na diecézním setkání rodin, jestli znají Nezbedu. 80 % dotázaných ho ni-

Znáte barevný dětský časopis?

Nezbeda

Přináší každý měsíc vašim dětem mnohá překvapení:

poutavá vyprávění s obrázky, zajímavosti z domova i ze světa, zábavu, hry i poučení.

kdy nevidělo, ani o jeho existenci neslyšelo. Kde se tedy stala chyba, když nám kněží i katecheté v úplném počátku slibovali pomoc při jeho propagaci, a neustále nám vysvětlují, jak je časopis dobrý? Nechce se mi věřit, že by koncepce byla až tak špatná či zaostalá. Proto neustále vybízíme všechny ke spolupráci na spoluvytváření časopisu, ovšem efekt je minimální.

Sám jsem rodič a vím, jak je těžké ovlivňovat myšlení svých dětí, jsem ale přesvědčen, že jenom to, co zasejeme, jednou budeme sklízet. K čemu nám pak budou opravené kostely, ve kterých nebudeme vidět děti a mládež?

Můžete mi věřit, že skutečně nevíme, jak dál.

Měl bych jeden nápad. Pokusme se společně, každý v rámci svých možností, přispět k udržení časopisu Nezbeda při životě.

Tak co – mávli jste rukou, nebo jste začali přemýšlet? A víte co? Dlouho nepřemýšlejte a objednejte časopis svým dětem či vnukům na adrese:

„Nezbeda“, redakce dět. časopisu, Divadelní 6, 760 01 Zlín.

Doporučení:

– *Redakce Světla* plně doporučuje vašim dětem tento poutavý dětský časopis.

– *Katechetické středisko* olomouckého arcibiskupství – tento časopis je velkým pomocníkem při správné křesťanské výchově vašich dětí.

Nakladatelství ŘÁD, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2 zašle **nový katolický konzervativní časopis ŘÁD** (informace z Církvě atd.). Vychází 3x ročně, cena dobrovolná.

Se sv. Františkem z Assisi ke Kristu

Mladý bratře ...

– Zajímá Tě život sv. Františka?

– Toužíš po hlubokém vnitřním životě?

– Chceš svůj život odevzdat Bohu?

– Máš zájem o řád sv. Františka?

– Chceš poznat následovníky „Prostřáčka z Assisi“?

Zveme Tě na exercicie v termínech:

30. 6. – 4. 7. 1996

22. 7. – 26. 7. 1996

Přihlášku můžeš poslat do 30. 5. 1996 na adresu:

EXERCICIE, Konvent minoritů, Minoritská 1, 602 00 Brno (tel.: 05/42 21 48 63)

Vždy nás můžeš osobně navštívit a prožít s námi několik dnů.

Festival LUMEN '96

Dňa 21. – 22. júna 1996 sa na zimnom štadióne v Trnave uskutoční 4. ročník celoslovenského hudobného festivalu LUMEN '96. Festival je nesúťažným stretnutím kresťanských mládežníckych a detských zborov, sólistov a hudobných skupín bez vymedzenia žánru, ktorí chcú svoju vieru a radosť zo života šíriť piesňou, hudbou a slovom.

Heslom festivalu je:

„Tí, ktorí veria, vidia všetko v inom svetle.“

Medzi tohoročnými pozvanými hosťami sú: Crédo, Trenčiansky Bazár, Ruach, Oboroh (ČR), J.M. Talbot (USA), Udine (Taliansko), Dominik, Sába, Kontakt, Via Cantancium (ČR), Janka Daňová a iní.

Bližšie informácie a možnosť prihlásenia žiadajte na adrese: Emil Mucha, Miletičova 7, 821 08 Bratislava

tel.: 07/20 31 208, fax.: 07/20 31 118

tajomník festivalu: tel.: 0805/50 10 16 – Maroš Mikláš

LUMEN

Pražská mariánská pouť –

k nově postavené soše Panny Marie před Týnským chrámem na Starém Městě Pražském.

V roce 1994 byla do Prahy převezena (ze Slovenského benediktinského opatství v Lisle u Chicaga) socha Panny Marie, kterou nechali zhotovit naši krajané v exilu. Tato socha byla 7. května 1994 slavnostně posvěcena otcem kardinálem M. Vlkem na svém novém místě v zahradě premonstrátského kláštera v Praze na Strahově. V návaz-

nosti na tuto slavnost se konala pod patronací Sekulárního františkánského řádu pší mariánská pouť Prahou na původní místo sochy Panny Marie před Týnským chrámem. V letošním roce vás zveme na 257. ročník (podle odhadu odborníků). Pouť se bude konat opět pod patronací SFŘ v sobotu 4. května 1996. **Hlavní program:** 10⁰⁰ hod. – mše svatá v bazilice (minor) Nanebevzetí Panny Marie, 12⁰⁰ hod. – Loretánské litanie, Anděl Páně u sochy Panny Marie z exilu, 13⁰⁰ hod. – kostel sv. Karla Boromejského – desátek: který

z mrtvých vstal, 13³⁰ hod. – Pražské Jezulátko – desátek: který na nebe vstoupil, 14¹⁵ hod. – Panna Maria pod Řetězem – desátek: který Ducha svatého seslal, 14⁴⁵ hod. – kostel u Křížovníků u Karlova mostu – desátek: který tě, Panno, na nebe vzal, 15¹⁵ hod. – Staroměstské nám. – desátek: který tě, Panno, na nebi korunoval, 15³⁰ hod. – slavnostní požehnání v Týnském chrámu. **Další možnosti:** 17³⁰ hod. – Stará Boleslav (autobusem), kostel sv. Václava (prohlídka), 18³⁵ hod. – kostel Panny Marie – požehnání + Tedeum Paládia Země české.

Neděle Zmrtvýchvstání 7. 4.

Jan 20,1-9

Smířili jsme se s Bohem, obnovili jsme v noci křestní slib. Můžeme tedy pohlédnout do svého vlastního „hrobu“, – je prázdný. Hříchy tam nejsou. K našemu vlastnímu překvapení můžeme objevit život vzkříšeného Krista ve svém nitru, ve svém životě.

Pondělí velikonoční 8. 4.

Mt 28,8-10

„Nebojte se!“, To slovo se bude v setkání se Vzkříšeným opakovat častěji. Čeho se nebát? Všemoci zla! Zlo, které chtělo Ježíše zlikvidovat, dopomohlo k jeho větší slávě. Je-li vzkříšení v mém životě realitou, potom žádné zlo, žádná jeho moc není silnější než tato realita vzkříšeného života.

Úterý velikonoční 9. 4.

Jan 20,11-18

Naše vlastní představy o tom, co je a co není možné, mohou zakrývat naše oči. Až když nás Ježíš zavolá jménem, procitneme. Uslyším ho teď, v následující modlitbě?

Středa velikonoční 10. 4.

Lk 24,13-35

Opět zavřené oči, jako včera. Zde je ale jiná metoda léčení: výklad Božího slova a společné stolování. Mohu žasnout nad tím, jakou práci si dává Ježíš s tím, abychom ho poznali.

Čtvrtek velikonoční 11. 4.

Lk 24,35-43

Setkání se vzkříšeným Ježíšem, jak je uvádějí evangelia, jsou tak prostá a jednoduchá, že nás to může až pohoršovat. Ale ani dnes to není jiné. Ježíš je uprostřed nás, sejdem-li se v jeho jménu. Ale ani tak to nejsme my, kdo se ho dotýká, spíš se on dotýká nás. A to je dobře.

Pátek velikonoční 12. 4.

Jan 21,1-14

Ježíš je zastihl tam, kde byli ve své obyčejné denní práci. To se mi může přihodit také. V modlitbě si na to můžu připravit oči srdce.

Sobota velikonoční 13. 4.

Mk 16,9-15

Ani těsně po Ježíšově smrti a vzkříšení se neprosazovala víra v něho lehce. A přeci se prosadila! Je dnes situace opravdu horší? Nemáme spíš počítat s tím, že je třeba i dnes jít do celého světa? Kam mne tedy dnes Pán posílá?

Neděle 7. dubna Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	– 1. čt.: Sk 10,34a.37-43 Ž: 118(117),1-2.16ab+17.22-23 2. čt.: Kol 3,1-4 nebo 1 Kor 5,6b-8 Ev.: Jan 20,1-9	odp.: 24
Pondělí 8. dubna Pondělí v oktávu velikonočním	– 1. čt.: Sk 2,14.22-32 Ž: 15,1-2a+5.7-8.9-10.11 Ev.: Mt 28,8-15	odp.: 1
Úterý 9. dubna Úterý v oktávu velikonočním	– 1. čt.: Sk 2,36-41 Ž: 32,4-5.18-19.20+22 Ev.: Jan 20,11-18	odp.: 5b
Středa 10. dubna Středa v oktávu velikonočním	– 1. čt.: Sk 3,1-10 Ž: 104,1-2.3-4.6-7.8-9 Ev.: Lk 24,13-35	odp.: 3b
Čtvrtek 11. dubna Čtvrtek v oktávu velikonočním	– 1. čt.: Sk 3,11-26 Ž: 8,2a+5.6-7.8-9 Ev.: Lk 24,35-48	odp.: 2ab
Pátek 12. dubna Pátek v oktávu velikonočním	– 1. čt.: Sk 4,1-12 Ž: 117,1-2+4.22-24.25-27a Ev.: Jan 21,1-14	odp.: 22
Sobota 13. dubna Sobota v oktávu velikonočním	– 1. čt.: Sk 4,13-21 Ž 117,1+14-15.16ab-18.19-21 Ev.: Mk 16,9-15	odp.: 21a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 4.	PO 8. 4.	ÚT 9. 4.	ST 10. 4.	ČT 11. 4.	PÁ 12. 4.	SO 13. 4.
Antifona	471	471	471	471	471	471	471
Žalm	786	783	784	785	786	783	784
Ranní chvály:							
Hymnus	471	471	471	471	471	471	471
Antifony	472	472	472	472	472	472	472
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	473	483	488	494	499	504	509
Antifona k Zach. kantiku	473	483	489	494	499	504	509
Prosby	473	483	489	494	500	505	509
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	482	482	482	482	482	482
Antifony	474	484	490	495	500	505	510
Žalmy	474	484	490	495	500	506	510
Krátké čtení	476	486	492	497	502	507	512
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Nešpory: SO							
Hymnus	446	477	477	477	477	477	477
Antifony	446	478	478	478	478	478	478
Žalmy	446	478	478	478	478	478	478
Kr. čtení a zpěv	468	480	487	493	498	503	513
Ant. ke kant. P. M.	469	480	487	493	498	503	513
Prosby	469	480	488	493	498	503	513
Záv. modlitba	474	474	484	489	495	500	515
Kompletář	1242	1242	1238	1242	1238	1242	1238

Novinky MCM

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

SLAVNOSTNÍ VYZNÁNÍ VÍRY PAPEŽE PAVLA VI.

Důležitá brožurka pro oživení a upevnění víry. (obj. č. 2834)
Formát A 6, 16 stran, 3,- Kč.

SVĚTLO KALVÁRIE

Podle P. de Greeve upravil F. X. Juránek

Několik aktuálních meditací o Kristově utrpení.

(obj. č. 2876)

1. vydání, 110 stran, 25,- Kč

CESTA KE SVĚTLU

P. Ferdinand Neubauer

Známý autor knih pro mládež odpovídá mladým i rodičům na otázky: „Proč?“ „Nač?“ Ukazuje, jak veliký je náš Bůh a jak veliká je jeho moc. Kniha je zvláště doporučovaná olomouckým ordinariátem, podobně jako předcházející díl „Světlo přišlo na svět“.

Celoplátěná vazba, 138 stran, 55,- Kč

(obj. č. K 2073)

SVĚTLO VE TMĚ SVÍTÍ

P. Ferdinand Neubauer

Další ze série knih známého autora, tentokrát ze Starého zákona. Z dobrozdání censora: „Dílo je psáno způsobem srozumitelným, poutavým, a přitom obsažným co do množství informací. Velmi podnětné a poučné jsou závěry jednotlivých kapitol.“

1. vydání, 348 stran, pevná šitá vazba, perokresby, 68,- Kč

(obj. č. 2863)

POKLAD Z LEMBERKA

Tomáš J. Bahounek OP

Může svatá Zdislava ještě něco říci dnešní mladé generaci, spoutané moderní hudbou, drogami a moderním stylem života? Autor ukazuje, že je nutno se vrátit ke křesťanským kořenům, abychom našli smysl života. Čtivý příběh ze současnosti, psaný formou románové koláže. Knížka pro mladé i jejich rodiče.

1. vydání, 146 stran, 55,- Kč

(obj. č. 2672)

Pozn.: Omlouváme se autorovi knihy a čtenářům za chyby, ke kterým došlo při sazbě nabídky novinek MCM v minulém čísle.

Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matrice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

* * *

Složenka s udanou cenou předplatného do konce roku 1996 Vám přijde v první dodávce Světla.

Nezapomeňte uvést svoji úplnou zpáteční adresu!

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na Agentúru LUX (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenkou na zaplacení.

Posilováno

Novinové výtahy

Odesílatel:

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentura Lux, Distribuční tisk, Zvonova 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávání novinových zásilek povoleno Š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3228-OPP ze dne 27. 12. 1994. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc